

taterne tillader i det Land, hvor Kendelsen paaberaabes. Art. 6 bestemmer, at Konventionen kun kommer til Anvendelse paa de Voldgiftskendelser, der er afsagt efter Ikraftsættelsen af den i Genève den 24. September 1923 aabnede Protokol. Denne Bestemmelse skyldes et *sveitsisk* Forslag, der oprindeligt gik ud paa, at Konventionen kun skulde finde Anvendelse paa de Voldgiftskendelser, der afsagdes *efter dens Ikrafttræden*. I Underudvalget var der delte Meninger med Hensyn til dette Forslag, og man enedes da om at gaa den Mellemvej, der kommer til Udtryk i den anførte Bestemmelse i Art. 6. Da Tidspunktet for Ikrafttrædelsen af Protokollen af 1923 er forskelligt for de forskellige Stater, vil det være nødvendigt i hvert enkelt Tilfælde at undersøge Datoen for de interesserede Staters Ikraftsættelse af 1923 Protokollen. Art. 7—9 indeholder Ratifikations-, Ikrafttrædelses- og Opsigelsesbestemmelser. Konventionen træder i Kraft 3 Maaneder efter at den er ratificeret af 2 kontraherende Parter. Derefter finder Ikrafttrædelsen Sted for hver enkelt kontraherende Part 3 Maaneder efter vedkommende Magts Deponering af dens Ratifikation hos Generalsekretæren for Folkeforbundet. Opsigelsen skal ske ved skriftlig Notifikation til Generalsekretæren og bliver effektiv et Aar efter Generalsekretærens Modtagelse af Notifikationen. *Opsigelse af Protokollen af 1923 medfører ipso facto Opsigelsen af den nye Konvention.*

Under Forhandlingerne i Underudvalget drøftedes særlig en Række Bemærkninger, der var fremsat fra hollandsk Side. Disse var foranlediget derved, at der paa *Konferencen for international Privatret i Haag i 1925* var vedtaget et Udkast til Protokol, der afveg væsentligt fra det af Folkeforbundets juridiske Ekspertudvalg udarbejdede. Haagudkastet tager særligt Hensyn til den Omstændighed, om Voldgiftskendelsen i det Land, hvor den er blevet afsagt, har samme Betydning som en retslig Afgørelse, og sikrer en saadan Kendelse de samme Lettelser med Hensyn til Eksekution i Udlandet som en Dom, hvorved Kontrolretten for Dommeren i Eksekutionslandet begrænses til et Minimum. Ekspertudvalgets Udkast tager derimod ikke Hensyn til, om Voldgiftskendelsen i det Land, hvor den er blevet afsagt, har eller ikke har samme Betydning som en retslig Afgørelse. Det betragter Voldgiftskendelser i sig selv som hvilende paa Kompromisset, d. v. s. paa en privat Akt, hvorved man logisk føres til at lade Eksekutionslandets Dommer udøve en mere vidtgaaende Kontrol.

Haagudkastets og denne Konventions Udgangspunkter er væsensforskellige. *Haagud-*

kastet begynder med i Art. 1 at fastslaa Reglerne for Anerkendelse af udenlandske *Domstolsafgørelser* paa Civil- eller Handelsrettens Omraade, og bestemmer derefter i Art. 2, at saadanne Retsafgørelser, truffet i en af de kontraherende Stater, kan gennemføres i den anden Stat efter dèr at være blevet erklæret exigible. I Art. 4 hedder det saa om *Voldgiftskendelser*, der er afsagte i en af de kontraherende Stater og dèr har samme Gyldighed som Retsafgørelserne, at disse anerkendes og erklæres exigible i den anden Stat, saafremt de opfylder de i de foregaaende Artikler indeholdte Forskrifter, for saa vidt disse er anvendelige. Den foreliggende nye *Konvention* skal derimod kunne komme til Anvendelse ogsaa mellem Lande, der ikke yder hinanden særlige Lettelser med Hensyn til Eksekution af deres respektive Domstolskendelser.

Haagudkastet tager endvidere Sigte paa at tjene som *Model for tosidede Traktater*, medens den foreliggende Konvention er en *kollektiv Overenskomst*. Det er naturligt, at en Konvention af denne Art maa tage flere Hensyn end en Overenskomst mellem to bestemte Stater. I øvrigt er det selvsagt ikke Meningen, at den nye Konvention skal hindre Afslutningen af tosidede Traktater.

Den af Forsamlingen i Forbindelse med den nye Konvention vedtagne Beslutning findes blandt Beretningens Bilag. Blandt disse findes ogsaa Overenskomstens Ordlyd.

6. *Bosættelsen af græske Flygtninge og Optagelsen af et græsk Statslaan*. I Juni 1927 rettede den græske Regering en Henvendelse til Folkeforbundet om dettes Medvirkning til Optagelsen af et Laan paa 9 Mill. £ og til en Reorganisation af Landets Mønt- og Bankvæsen. Henvendelsen skyldtes oprindeligt de store Vanskeligheder ved Bosættelsen af de mange hundredtusind Flygtninge og de derved fremkaldte Forstyrrelser i hele Landets Økonomi og Finanser. Skulde Bosættelsesarbejdet fortsættes, maatte der ikke alene tilvebringes nye Midler — $\frac{1}{3}$ af det paatænkte Laan, 3 Mill. £, skal anvendes i dette Øjemed —, men der maatte fastlægges en fuldstændig finansiel Genrejningsplan.

Det staaende Finansudvalg havde i Foraaret 1927 gennem den stedfortrædende Generalsekretær, M. *Avenol*, og flere Medlemmer af Sekretariatet ladet foretage en indgaaende Undersøgelse af de græske Finansforhold, hvorefter Raadet den 17. Juni besluttede, at Finansudvalget i Samarbejde med den græske Regering og den græske Nationalbanks Repræsentanter skulde udarbejde en Plan for Folkeforbundets Medvirkning. Der opnaaedes derefter en Overenskomst, der